தியாரு கவிதைகளில் பெண்மையில் அழகியல்

மேரி சுகிர்தா பாண்டியன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சாராஸ் தக்கர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி-627007, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The poet Thiyaru combines the aesthetics of femininity with personality

Mary Sugirtha Pandian a, *

^a Department of Tamil, Sarah Tucker College, Tirunelveli-627007, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:

marysugirthajohn@gmail.com

Received: 23-03-2021

Revised: 13-01-2022

Accepted: 20-01-2022

Published: 26-02-2022

ABSTRACT

There is no poet who does not admire femininity. Beginning with the Lord, literary poets, jurists, and writers all praised the woman's pride as a woman of great genius. Bharathi, who has changed her name to Padithanda Pattin and is looking at Padithanda, is emerging as a newcomer. She has gone to the pinnacle of leadership, not just leadership. The poet portrays the old as the new, the new as the new, the new as the new, the new as the new, the new as the new, the new as the new. He points out that the creation of civilization in the world is by women. The poet Thiyaru says that love is a sacred bond between a man and a woman that are exchanged through the eyes, mixed with the senses, stimulated by the thoughts and connected by the heart. He has enriched tender love and created the character of love in poetry in a way that amazes everyone. He points out that the bar is pervasive in the eyes of the woman. His poems are a testament to the fact that the eye can have strange effects. He feeds on the dead and speaks of the sanctity of resurrected motherhood. In her death she reveals the distractions of the son who received the love of motherhood. The poet Thearu mixes the expressive aesthetics of femininity with poetry.

Keywords: Thiyaru poet, Femininity, Leadership, personality.

முன்னுரை

பெண்மையின் அழகியலை ஆளுமையோடு இணைத்துக் காட்டும் கவிஞர் தியாரு. பெண்மையைப் போற்றாத கவிஞரும் இல்லை. இறைவன் துவங்கி இலக்கியம் படைத்த புலவர்களும், நீதனால் தந்த வள்ளுவரும், எழுதுகோல் ஏந்தும் அனைவரும் போற்றிப்பாடும் பெருந்தகைமையவள் பெண் என்று பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றியுள்ளனர். படைப்பின் மகுடம் பெண். பெண்மையின்றி இன்பம் ஏதா? என்று கவிஞர்கள் வினா எழுப்புகிறார்கள். தன் படைப்புக் கர்த்தாவாம் இறைவனும் பெண் இல்லா உலகம் நல்லதல்ல என்று கண்டு தன் கைப்படவே உருவாக்கிய அற்புதப் படைப்புத் தான் பெண். கடவுள் முதல் கலைஞர்கள் வரை போற்றிப் புகழும் நிலையில், வாழ்வின் அடித்தளமாய் ஆணிவேராய் செயல்படுபவர்கள் பெண்கள். 'அம்மா' என்றழைக்கும் மழலைப்பருவத்தில் இருந்து தாய் என்றழைக்கும் நிலை வரை மனித குலத்தில் பெண்ணுக்குத் தனிப்பெரும் சிறப்பு உண்ட. மழலைப்பருவத்தில் அன்புள்ளம் கொண்ட தாயாகவும், மகளாகவும், தமக்கையாகவும், இளமையில் நல்ல தோழியாகவும், இல்லறத்தில் கணவனுக்கு ஏற்ற துணைவியாகவும், முதுமையில் சேவை செய்பவளாகவும், வாழ்வின் இறுதிவரை பெண் தனது பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துகிறாள். அன்பு, பரிவு, பாசம், காதல், போன்ற சமூகக்கூறுகள் பெண்ணுக்குக் கற்றுத் தந்த பாடங்களைத் தியாரு தனது படைப்புகளில் பதிவு செய்திருப்பது குறித்து ஆராயப்படுகின்றன.

புலவர்கள் பார்வையில் பெண்கள்

பெண்மையைப் போற்றாத கவிஞர்கள் இல்லை. இறைவன் துவங்கி இலக்கண ஆசான்களும் இலக்கிய வித்தகர்களும் காப்பிய மேதைகளும் அறம் நவின்ற வள்ளுவரும் பெண்மையைப் பாடிய பாரதியும் மங்கையர் பிறப்பை வியந்த திரு.வி.கவும் பெண்ணின் பெருமை பாடிய வேதநாயகரும் மட்டுமல்ல திரையிசைக் கவிஞர்களும் தன் எழுதுகோல் ஏந்தும் அனைவரும் ஏத்திப் போற்றிப் பாடும் பெற்றிமையள் பெண்.

“ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்

பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்”.

நல்ல இல்லறமும், சுதந்திரமும் குடும்பப் பெண்களின் குணங்களாக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெண் சமூக வாழ்வில் முக்கிய அங்கம் வகிப்பவள். சமுதாயத்தை இயக்கும் சக்தியாகவும், இயக்குவிக்கும் சக்தியாகவும் செயல்படுகிறாள் (Bharathiyar, 2013). பெண்ணுக்கு உரிமை கிடைக்கும் போது அவள் சமூகத்தையே மாற்றி அமைக்கும் சக்தி பெற்றவளாக. வழிநடத்தும் வீரப்பெண்ணாக செயல்படுவாள். உலகத்தின் தலையெழுத்தையே மாற்றி அமைக்கும் மார்க்கம் பெற்றவள்.

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்

மடமையைக் கொளுத்துவோம்.”

“ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்

அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம்”

என்பார் பாரதியார் (Bharathiyar, 2013). பெண்களை இழிவாக நினைக்கும் சமுதாயத்தின் அறியாமையைப் போக்குவதற்கு ஆண்களோடு, பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாக வாழும் நிலை உருவாக்கும் போது இவ்வுலகம் உயர்ந்து நிற்கும். பெண் ஆணுக்கு நிகரானவள், சமூகத்தை, உலகத்தை மாற்றி அமைக்கும் திறமை பெற்றவள். ஆண், பெண் வேறுபாடு இன்றி, அடிமைத் தளையைக் களைந்து, உரிமைக்காக, உயர்வுக்காக போராடும் ஏற்றம் மிக்க சமூகத்தை உருவாக்குபவள் என்ற நிலையிலே பெண்கள் வளர வேண்டும். பழமையின் சாயலை உள்வாங்கியவர் பாரதியார். பழமையிலும் புதுமையைப் புகுத்தி பெண்ணினத்தைத் தலைநிமிரச் செய்தவர் அவர். பெண்களை இழிவுசெய்யும் அறியாமையை ஒழிக்க அன்றே குரல் கொடுத்தார். அவரை அடியொற்றி

“மாதர் தம்மை இழிவுசெய்யும்

மடமையை மட்டுமல்ல

மடையர்களையே கொளுத்துவோம்.”

என்று பெண்களை இழிவுசெய்யும் யாராக இருந்தாலும் அவரையும் சேர்த்துக் கொளுத்துவோம். என்று கவிஞர் வேலுச்சாமி தம் கவிதை வரிகளில் குறிப்பிடுகிறார்.

பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றும் கவிஞர்கள்

‘பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள்’ என்று பெண்ணின் பெருமையைப் பறைசாட்டினார் வள்ளுவர். ‘மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா’ என்றார் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. பெண்களைப் போற்றாத, பாடாத, புலவர்களே இவ்வையத்தில் இல்லை எனலாம். பெண்களைப் பேதைப்பெண், அன்பின் வடிவம், அருமைப்பெண், இல்லாள், தாய், இரக்கமுடையபெண், தெய்வப்பெண், தெய்வம், குடும்பவிளக்கு, எனப் பல உயர்வுகளைத் தந்துள்ளார் பாரதிதாசன். பெண்கள் அன்பின் பிறப்பிடமாக, இரக்கத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாக, இல்லறத்தை நடத்தும் பெற்றிமை உடையவளாக, தாய்மையின் வடிவாய், தெய்வத்தின் மறுபிறவியாக, குடும்பத்தில் எல்லாருக்கும் விளக்கு போன்றவளாக பல விதமாகப் பாராட்டப்படுகிறாள்.

இதையே தியாரு தம் கவிதைகளில்,

“புதுப்புது வண்ணம் காட்டும்

பெண்ணில் தான சொர்க்கமுண்டு”

இன்பத்தின் பிறப்பிடம் அவள் (Kavignar Thiyanu, 2012). சொர்க்கத்தையே பெண்ணில் காண்பதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“உவந்து ஒருவன் வாழ்க்கை சரியாய் நடத்த

உதவுபவன் பெரும்பாலும் மனைவி ஆவான்

அவளாலே மணவாளன் ஒழுங்கு பெற்றான்

அவளாலே மணவாளன் சுத்தி பெற்றான்”

எனப் புவிப்பெரியார் ஜார்ஜ் பெர்னாட்வின் பொன்மொழிக்கு கவி வடிவம் தந்தவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் (Bharathithasan, 2006). இல்லாளின் பெருமையைத் திரு.வி.க. தன் மனைவி கமலாம்பிகையின் பிரிவை அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஆறு ஆண்டுகள் இல்லறம் நடத்தினோம்; அவரது பசுமையான நினைவுகளை நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார். “ஈருடல் ஒருயிரென வாழ்ந்தோம், ஒருடல் போயிற்று, அமிழ்தம் சுவையென இருந்தோம், அமிழ்தம் போயிற்று” என்று அவர் வேதனையுடன் கூறுகிறார். தனக்குப் பொறுமையைச் சொல்லித் தந்தவளே மனைவிதான். நல்ல பண்புநலன்களை உருவாக்கியவள். இல்லாளை தாயாய், இறையாய், காணச்செய்தவளே துணைவி தான். திருக்குறளே படிக்காத மனைவி தான் அவருக்குத் திருக்குறளாக விளங்கினாள், என்று இல்லாளின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகிறார். ‘ஞானப்பூக்கள்’ என்ற கவிதையில் கவிஞர் தியாருவும்,

“தாரமொன்று கண்டபின்னே

தீராத காதலுடன்

தாயென்று போற்றுகினமே”

தாய்க்குப்பின் தாரம் என்பது பழமொழி. தாய்க்குப்பின் அல்ல, தாயோடு ஒப்ப வைத்து எண்ணக்கூடியவள் இல்லாள், என்பதைத் தம் கவிதை வரிகளில் விளக்குகிறார் (Kavignar Thiyanu, 2012). தேவார பதிகத்தில் “பெண்ணி னல்லாளோடும் பெருந்தகை யிருந்ததே” என்கிறார். இப்பாடல் இல்லறத்தை முதன்மைப்படுத்திப் பாடப்பட்ட பாடல். இல்லாளை மேன்மைப்படுத்தினால் வாழ்வில் பெருமை உண்டு. தாய்மையின் பெருமையை உலகறியச் செய்தவர் ஞானப்பால் உண்ட ஞானசம்பந்தர். வள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணைநலம் என்ற அதிகாரத்தில்

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்

இல்லவள் மாணாக் கடை.”

என்று கூறியுள்ளார் (Kundrakkudi Ponnambala Adigalar, 2016).

இல்லாள் நற்குண நற்செய்கைகள் உடையவளானால் கணவனிடத்தில் இல்லாததே இல்லை. மாண்புடைய மனையாள் கற்பகப் பூம்பொழில் என்று மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை பெண் கல்வியில் அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவள் புண்ணிய பொக்கிஷம், பொறுமைக்கிருப்பிடம், ஞானக் களஞ்சியம், நற்குண பாத்திரம், கற்பலங்காரி, கனவுபகாரி, அற்புத சுந்தரி, அவள் வாடாத புஷ்பம், மங்காத தீபம், ஆடாத மாமயில், அலையாத மாங்குயில், ஓடாத புள்ளிமான், பறவாத பைங்கிளி, மாற்றிலாத் தங்கம், மாசிலா மாணிக்கம், கோதிலாக் கரும்பு, குறைவிலாச் சந்திரன் என்று பெண்ணின் சிறப்புகளை உருவகப்படுத்துகிறார். பெண்ணின் பெருமையைப் புராணங்கள், காப்பியங்கள், அன்றும், இன்றும் தலைமைப் பண்பு மிக்கவர்களாக, சாதனை புரிந்தவர்களாக, கற்பின் பெட்டகமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். கண்ணகியைத் தெய்வமாக்கியது பெண்மைக்கு உயர்வு, மணிமேகலையின் துறவின் மேன்மை, இறைவனால் அம்மை என அழைக்கப்பட்ட காரைக்காலம்மையாரின் சிறப்பு

எண்ணத்தக்கது. நாட்டை ஆட்சி செய்ய மன்னன் இருந்தாலும், ஒரு வீட்டை ஆட்சி செய்ய ஒரு பெண்தான் வேண்டும் என்பது யாராலும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

புதுமைப்பெண்ணாக மேன்மை பெறல்

பழமையான காலம் முதல் பெண்கள் சிறைபடுத்தப்பட்டும், அடிமைகளாகவும், உரிமையற்றவர்களாகவும், போகப்பொருளாகவும், விளம்பரப் பதாகைகளில் அழகுப் புதுமைகளாகவும், வாழப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டனர். ஆனால் தியானுவோ, பெண்களைப் புதுமையின் பிறப்பிடமாக, சாதனை ஆற்றி சரித்திரம் படைப்பவளாகக் காட்டுகிறார். இதையே பாரதியார்,

“ஏட்டையும்பெண்கள் தொடுவது
தீமையென்று எண்ணியிருந்தவர்
மாய்ந்துவிட்டார் வீட்டுக்குள்ளே
பெண்ணை பூட்டி வைப்போம் என்ற
விந்தை மனிதர் தலைகவிழ்ந்தார்.”

என்கிறார் (Bharathiyar, 2013). சமையலறை கடந்து, சாதனை புரிந்து, சரித்திரம் படைக்கும் புதுமைப்பெண்ணாக உருமாறி, துச்சமாக நினைத்த மனிதர் தலை கவிழும்படி காரியங்கள் ஆற்ற வந்துவிட்டாள். கல்வி என்ற ஓடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு வாழ்வை வளமாக்கும் பணிகளில் சிந்தை கொண்டவளாக பாரதி கண்ட புதுமைப்பெண்ணாக, புதிய பாரதம் படைக்க கிளம்பிவிட்டாள். பாரதி கனவு கண்ட புதுமைப்பெண்ணின் வடிவம் பாஞ்சாலி. புதுமைப் பெண்ணுக்குப் பல்வேறு சிறப்புப் பெயர்களைத் தந்து சிறப்பித்துள்ளார். மாதரசு, பெண்மைதெய்வம், செம்மைமாதர், உதயக்கன்னி, வீரப்பெண், இளைய நங்கை என்பன. பாரதியாரின் புதுமைப்பெண்,

“நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்க்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம்.”

என்கிறார் (Bharathiyar, 2013). இத்தனைப் பண்புகளையும் பாரதியார் பாஞ்சாலியிடம் ஏற்றிக் காண்பித்துள்ளார். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய குணங்களை அடியோடு மாற்றி “நாணும், அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்.” என்று புதுமையான முறையில் கடிந்துரைத்துள்ளார்.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே: வாள்நுதல்
மனையுறை
மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்.”

என்று பெண்களுக்கு வீடே உறைவிடம் என்பதை சங்கப்பாடல் ‘மனையுறை மகளிர்’ என்பதாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது (Saminatha Iyer, 1937). மனையுறை மகளிர் இன்று மனைக்குப் புறம்பாகக் கடந்து செல்ல தொடங்கி விட்டாள். சங்ககாலத்தில் பொருளீட்டுதல் ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியதாக இருந்தது. இன்று பெண்கள் பொருளீட்டாத துறைகளே இல்லை என்று கூறுமளவிற்குப் பெண் உன்னத நிலையை அடைந்து விட்டாள். ஒரு பெண் கல்வி கற்றால் குடும்பத்திற்கும், நாட்டிற்கும் பயன் தரும். படிதாண்டா பத்தினி; என்ற நிலை மாறி, படிதாண்டிப் பார் புகழும் பாரதி கண்டப் புதுமைப்பெண்ணாக வலம் வருகிறாள். தலைமைப் பதவிகள் மட்டுமல்லாது, ஆளுமையின் உச்சக்கட்டம் வரை சென்று விட்டாள். ‘ஆதலால் நீயும் நானும்’ கவிதையில்

“பெண்ணல்ல பெண்ணே அல்ல

புதுமைகள் கொண்ட மாடம்”

கவிஞர் தியாரு பெண்களை பழமையைக் களைந்து புதுமைக்கு வழிவகுக்கும் புதுமைகளாக, பார் போற்றுவளாக, காரியம் ஆற்றும் வீரியம் கொண்டவளாக படைத்துக் காட்டுகிறார் (Kavignar Thiyaru, 2012).

ஏதேன் புரட்சி

ஏதேன் தோட்டத்தின் நடுவில் இருக்கிற விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவும் தொடவும் வேண்டாம் என்றார். பெண் கண்ணின் வழியே சர்ப்பம் இச்சையைப் பிறப்பித்தது. தான் மட்டும் உண்ணாது அவனையும் உண்ணச் செய்தாள். கனியைத் தின்றதும் கண்கள் திறந்தன. இறைவன் கட்டளையை மீறி, சர்ப்பத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டாள். ஆடை என்னும் பாரமின்றி நிர்வாணியராய் இருந்தவர்கள், முதன் முதலாக வெட்கம் கொண்டு ஒளிந்து கொண்டனர். அன்றே கீழ்படியாமை, இறைவனை விட்டு மனிதனை வழி விலகச் செய்தது. ‘ஏதேன் புரட்சி’ என்ற கவிதையில்

“கூடாதென்ற கனியைப் புசித்தாய்

ஆதாம் உண்ண அவனுக்களித்தாய்

ஆடை என்றும் பாரமின்றி

நீங்களிருவரும் நிர்வாணியராய்

நின்றிருந்த கோலம் கண்டீர்”

நாகரிகம் என்பதை இருவரும் தொடங்கி வைத்தனர் (Kavignar Thiyaru, 2012).

“ஏதேன் சிலையே! ஏதேன் சிலையே!

நாகரிகமே நின்னால் தான்!”

சாபம் பெற்று ஏதேன் விட்டு வெளியே வந்தனர் (Kavignar Thiyaru, 2012). ஆசை, ஆவல், காதல், கூடல், பிறப்பு, ஊக்கம், ஆக்கம், உயர்வு, உழைப்பு ஆகியவற்றை ஓடித் தேடி பெற, இன்றுவரை மனிதன் ஓடிக்கொண்டு தான் இருக்கிறான். மானுட வாழ்வின் ஆசை முற்று பெறாத பயணமாகவே இருக்கிறது. முடிவில்லாத பயணத்தை நோக்கி தேடல் நீண்டுக்கொண்டே செல்கிறது. மனித ஆசையே இந்த ஆரம்பத்தின் அடிப்படையாகும்.

“ஆசை வாழ்வின் அடிக்கல் நீயே

முன்னேற்றங்கள் அதனால் தானே!”

ஆணுக்குள்ளாக ஆசையை உருவாக்கியவள் பெண் (Kavignar Thiyaru, 2012). மனித வாழ்க்கையின் ஆரம்பமும் நீயே, மனித இனம் முன்னேற அச்சாரமும் நீயே என்பார் கவிஞர் தியாரு. இறைவன் மனித சமுதாயத்துக்குத் தந்துள்ள பெரிய கொடை இவ்வுலகம். உலகைப் படைத்தவன் மீது கொள்ளும் அன்பிலும் அதிகமாக, உலக பொருள்களின் மீது நாம் ஆசை கொள்கிறோம். உலகின் மீது அன்பு கொள்ளும் அளவுக்கு, மனிதர் நிதானம் தவறாது வாழ்ந்தால் போதும். இறை சாயலாகப் படைக்கப்பட்ட மனிதன், அவருடைய சாயலை இழந்து தவறான வழிகளில் கடந்து செல்கிறான் என்பதைக் கவிஞர் ‘ஏதேன் புரட்சி’ கவிதையில் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தாய் தமையனால் தெய்வமாக உயர்வு பெறுதல்

இறைவனுக்கு அடுத்ததாக நம் இதயக்கோயிலில் இருத்தி வழிபடக்கூடிய அன்பு தெய்வம் தாய். ‘அம்மா’ என்றால் அன்பு. தாயன்பிற்கு உலகில் ஈடு இணையே கிடையாது. எத்தனை முறை தவறு செய்தாலும் அரவணைக்கிற அன்பு. இறைவனோடு ஒப்ப வைத்து எண்ணக்கூடியவள் தாய். அன்பின் வடிவாய் பொறுமையின் சிகரமாய், தன்னலம் இல்லாத தனியொரு பிறவியாய்த் திகழும் தியாகத்

திருவுருவைத் தெய்வமென உலகம் போற்றுகிறது. தாயிற் சிறந்த கோயிலுமில்லை, காலையில் தினமும் கண் விழித்தால், நான் கைதொழும் தேவதை அம்மா, அம்மா என்றழைக்காத, உயிரில்லையே, அம்மாவை வணங்காது உயர்வில்லையே என்றும் பல திரைப்படங்கள்; தாயின் பெருமையை எடுத்தியம்புகின்றன. உலகில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் தான் ஒருவனால் தனித்தனியே சேவை செய்ய முடியாது என்றுதான் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தாயை கொடுத்தானாம் இறைவன். ஆனால் அவனுக்குத் தெய்வமே தாயானது. அந்த அன்புத்தாயின் இறுதி நாட்கள் மருத்துவமனையில் மூன்று மாதங்கள்... அவன் மனம் கலங்கும் போதெல்லாம் உறுதிமிக்க வார்த்தைகளால் தேற்றுகின்ற பாசமிக்க தாய்க்கு நோய்வரும் என்று அவன் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. பெண்மை தாயாக உயரும்போது தெய்வமாக மதிக்கப்படுகிறது. மிக உயர்வாகப் போற்றப்படுகிறது.

“அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை” தாயைத் தெய்வமாக நினைக்கும் புதல்வரைக் கவிஞர் ‘கடைசி நிமிடங்கள்’ கவிதையில் காட்டுகிறார். தாயை உற்றுப் பார்க்கிறான். வேதனையின் உச்சத்திலும் அவளின் பவுர்ணமிப் புன்னகை மறையவில்லை.

“என்

அன்னையெனும் ஆலயத்தின்

ஆயுள் கெட்டதோ!

அம்மா அம்மம்மா போய்விடாதே

போனால் என்னுள்ளம் தாங்கிடாதே”

தாயென்னும் தீபச்சுடர் அணையப்போகிறதே! பிள்ளை மனம் நடுங்கியது. மறுநாள் அதிகாலை அலறியடித்து ஓடினான், அழுதான், துடித்தான், எப்பிறப்பில் இனி உன்னைக் காண்பேன் என்பதாகப் புலம்பி அழுதான். தாய்மையின் உணர்வுப்பூர்வமான தொடுதலை உணர்ந்த மகனின் புலம்பலை ஆசிரியர் பதிவுசெய்கிறார் (Kavignar Thiyaru, 2012).

“தாயே நீ போனால் நான்

யாரைத் தாயென்பேன் - என்

தாயே நீ போனால் நான்

எங்கே உனைக் காண்பேன்”

தாயின் இடத்தை யாராலும் நிரப்ப முடியாது. இன்றும் தாயைத் தெய்வமாக மதிக்கும் புதல்வர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை ‘கடைசி நிமிடங்கள்’ கவிதையில் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார் (Kavignar Thiyaru, 2012).

மாமனித நிலைக்கு உயர்த்தும் உணர்வு காதல்

காதல் என்பதற்கு அன்பு, பக்தி, வேட்கை, விருப்பு, தாக்குகை, கொல்லுகை, என வெற்றி தமிழ் அகராதி பொருள் தருகிறது. வாழ்வின் சித்தாந்தம் காதல், காதல் இல்லையேல் வாழ்வு இறுதியாகும் என்பார் பாரதியார்.

“உணர்வு, அறிவு, உடல் இம்மூன்றின் அடிப்படையிலும் நிகழும் ஆண், பெண் ஈர்ப்பே காதல் ஆகும்” என்று சேதுமணியன் குறிப்பிடுவர்.

காதல் என்பது கணநேர இன்பத்திற்காகத் தோன்றி மறையும் ஓர் உணர்ச்சித் துடிப்பு அல்ல. அது எதிர் ஆற்றலான ஆண்மை அல்லது பெண்மையுடன் கலந்து வாழ்வை இயக்கி மாமனித ஞானநிலைக்கு உயர்த்துகிற உணர்வு ஆகும் என்று காதலின் மேன்மையைச் சாலை இளைந்திரையன் புகழ்ந்துரைக்கிறார் (Salai Ianthiraiyan, 1976).

இதழ்களை மதுரமாக்கி, மங்கையை மதுவாக்கி, இப்புவிக்குக் கொடுத்த இறைப்படைப்பை தியாரு கவிதைகளில் வியந்து போற்றுகிறார். 'ஆதலால் நீயும்நானும்' என்ற கவிதையில்

“மதுரத்தில் இதழ்கள் செய்து
மலர்களால் உடலைச் செய்து
மதுவையே மங்கையாக்கி
மன்னவன் படைத்துவிட்டான்.”

அதிகாலையில் மைவிழியாள் கோலமிட்டாள். கைகளோ கற்பனையைக் கோதி விட்டது. கண்ணழகு காதல் தந்தது. முன்னழகு முக்தியைத் தந்தது. இதழ் கவிபேசும். மின்னல் போல் புன்னகையை மனதில் விதைத்தாள். உயிர் உருகும்படி விழியசைத்தாள். அவள் தேவதையோ, பேரழகியோ, ஆயிரத்தில் ஓர் அழகி அவள் மட்டும் தான். பெண்ணின் காதலை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கும் வர்ண ஜாலமிக்க கவிஞர் தியாரு (Kavignar Thiyaru, 1992). ஆண், பெண் இருவரும் இணைந்து வாழும் சமூகத்தில் இருவரிடையே காதல் மலர்வது இயற்கை. காதலால் மனித வாழ்வில் கல்வி உண்டாகும். அப்படி தரப்படும் கல்வி, கவலையைத் தீர்ப்பதாக, கவிதையைத் தருவதாக, இசையால் வையத்தைப் பாலிப்பதாக, கலையால் பண்பாடு உயர்வதாக, நம்மை மாற்றுகிறது. மலரினும் மென்மையானது காதல் என்பதை வள்ளுவர்,

“மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்
செவ்வி தலைப் படுவார்”

என்பார் (Kundrakkudi Ponnambala Adigalar, 2016). மென்மையானக் காதலை மெருகேற்றித் தருவதில் சிறந்தவர் வள்ளுவர். ஊடலும் கூடலும் வாழ்வில் அன்பை மேலோங்கச் செய்யும் என்ற காதல் தர்மத்தை உணர்ந்தவர் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தாரக மந்திரத்தை வள்ளுவத்தின் வழி எடுத்துக்காட்டியவர். 'மயக்கம்' என்ற கவிதையில்

“வயதும் மனதும் மயங்கும் போது
காதல் அங்கே மலர்கின்றது”

என்ற தியாருவின் வரிகளில், முன்பின் அறியாத இரு உள்ளங்கள் மயங்கும் போது காதல் மலர்கிறது என்ற செய்தியை அறிய முடிகிறது (Kavignar Thiyaru, 2012).

விழிகளில் சங்கமிக்கும் காதல் பரிமாறும் அழகியல்

பூமியின் சுழற்சியே பெண்ணின் கடைக்கண் பார்வையில் தான் உள்ளது. பெண்ணின் பார்வைக்கு மயங்காதார் மண்ணுலகில் எவரும் இல்லை. ஒரு பார்வை வீசிச் சென்றாய், என் இதயமல்லவா நொறுங்கிப் போனது என்று கூறுமளவிற்குப் பெண்ணின் பார்வையைப் பெருமைப்படுத்தி இருக்கிறார்.

“பெண்மை அழகிலும் பார்வை மொழியிலும்
பூமி சுழல்கிறது”

விழியின் பார்வையில் காதல் சங்கமிக்கிறது. பார்வையில் ஏற்படும் காதல் பருவத்தில் இனிமையாக உள்ளது. பார்வையாலே காதல் கொள்ளும் வர்க்கம் வாலிபம் என்பார் கவிஞர் (Kavignar Thiyaru, 1992).

“கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணின் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்”

பெண்ணின் பார்வை மட்டும் போதும். இளைஞர்க்கு மலை கூட கடுகாக எண்ணத் தோன்றும், என பார்வையைப் பாரதிதாசன் பெருமையுறப்பாடுகிறார் (Bharathithasan, 2006). இதையே வள்ளுவரும்

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல்”

இரு காதல் உள்ளங்களின் கண்கள் ஒன்றோடு ஒன்று நோக்குகையில், வாய்ச்சொற்கள் பயனற்றுப் போகின்றன. இரு கண்களும் இணைந்து நடத்தும் பரிமாற்றம், விழிகளால் மட்டுமே முடிகிறது (Kundrakkudi Ponnambala Adigalar, 2016).

தியாரு தம் மந்திரப் பூமாலை என்ற கவிதையில்,
“கல்லில் உளிபட்டால் கல்லும் சிலையாகும். இளங்கண்ணி
விழிபட்டால் நஞ்சும் அமுதாகும்”

கன்னியின் விழியில் நஞ்சும் அமுதாகும் என்பதை ஆசிரியர் காட்டுகிறார் (Kavignar Thiyanar, 1992). விழிகளின் கலவிக்கூத்தில் மொழி பேசிய வார்த்தைகளே அதிகம். ‘பனிமூட்டம்’ என்ற கவிதையில்

“முகம் பார்த்தால் முத்துமுத்தாய்
முன்னூறு பாட்டுவரும்
நுகம் பார்த்தால் பவளமணி
நெஞ்சுக்குள் பூத்துவரும்
முக்கனியின் முதற்கனியாய்
மோகமூட்டும் முன்னழகு
சிக்கனத்தின் பொருள்கூறும்
‘சிக்’கென்ற இடையழகு!”

மங்கையிடம் மனம் பொருந்தினான் (Kavignar Thiyanar, 1992). தன்னையே தொலைத்தான். பார்ப்பது எல்லாம் அவளாகவே தெரிந்தது. முகப் பார்வையாலே முன்னூறு பாடல் வரும். முன்னழகு, இடையழகு அத்தனையிலும் மயக்கம் கொண்டான். இரு விழிகளும் முத்தமிட்ட பெண்ணழகில் தன்னையே இழந்தான். ‘நெய்தல்’ என்ற கவிதையில்

“பருவத் தறியினில்
பார்வைகள் நெய்தன
காதல் என்னும் இனிமை”

இளமையில் வரும் காதல் இனிமை தான். பருவத்தில் பக்குவப்பட வைப்பது, பார்வையாலே பார்ப்பவரைக் கவர்ந்து காதல் கொள்ளச் செய்வது என்பார் தியாரு (Kavignar Thiyanar, 1992). ‘ஏதோ மாயம்’ என்ற கவிதையில்

“விழியெனைத் தொட்டதும் நித்திரை கெட்டதும்
காதலினால் வந்தது - அது
வாலிப நோயானது”

விழியின் இணைவு, விழித்திரையை உறங்கவொட்டாது. விழி விழியோடு மோத காதல் பிறக்கிறது என்பதைத் தம் கவிதைகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் (Kavignar Thiyanar, 1992). ஆணும், பெண்ணும் கண்களால் பரிமாறி, உணர்வில் கலந்து, எண்ணங்களால் தூண்டப்பட்டு, இதயத்தால் இணையும் புனித பந்தமே காதல் என்பார் கவிஞர் தியாரு. பல முத்தானக் கவிதைகள் கவிஞரின் கைவண்ணத்தில் மிளிர்ந்தவை. ‘காதல்யாகம்’ என்ற கவிதையில்

“கருவறை தொடங்கி கல்லறை வரையும்

காதலே வாழ்க்கையின் வேதம்"

கருவறையில் தோன்றும் காதல், மனிதன் கல்லறையில் சங்கமிக்கும் வரை, அவனது உணர்வுகளில் உயர் தத்துவமாகவே உள்ளது. வேதங்கள் மனித வாழ்வில் இடைபட்டு மனிதனைப் புனிதமாக்கும் பணியைச் செய்கிறது. ஆனால், காதலர்களுக்குக் காதலே வாழ்வின் வேதமாக உள்ளது. காதலின் இனிமையையும், காதல் கொண்ட பாவையின் எண்ணக்கோலங்களையும், பேதமற்ற, அப்புனித உணர்வின் பெருமையையும், அவர்கள் விழிகள் பரிமாறிக் கொள்ளும் காட்சிகளையும் ஆசிரியர் தியாரு தம் கவிதைகளில் உணர்ச்சிப் பூர்வமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார் (Kavignar Thiyaru, 1992).

தியாரு கவிதைகளில் காதல் அழகியல்

சங்க இலக்கியத்தில் குறுந்தொகையில் உள்ள வரிகளைப் போல் கவிஞர் தியாரு ஓர் அழகிய காதல் ஓவியத்தைத் தீட்டியுள்ளார்.

“செம்புலப் பெயல் நீர் போல்

அன்புடை நெஞ்சம் தான் கலந்தனவே”

என்று செம்புலப்பெயல் நீரார் அழகாக விளக்குகிறார் (Saminatha Iyer, 1937). இதனைத் தியாரு, தன்னுடைய ‘சங்கமம்’ கவிதையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“அவன் செம்மண் கலந்த நீர்போலே

உன்னில் கலந்த அன்பாலே

அவள்: விழியும் ஒளியும் போலானோம்

மொழியும் ஒலியும் நாமானோம்”

செம்மண்ணும் நீரும் கலந்தது போல் ஒன்றென அன்பில் கலந்தோம் என்றும், விழியாலே மொழி பேசும் தன்மை பெற்றவர்கள் காதலர்கள் என்பதை, கவிஞர் தம் வரிகளில் விளக்குகிறார் (Kavignar Thiyaru, 1992).

உதிரத்தை உணவாக்கி உயிர் தந்த தாய்மையின் அழகியல்

தாயிலிருந்து தான் தலைமுறை தொடங்குகிறது. தலைமுறை மாற்றத்தை உருவாக்கக்கூடியவள் தாய் மட்டுமே. முந்நறு நாள் என்னைச் சுமந்து மூச்சடக்கி பெத்தெடுத்து, தொப்பூள் கொடி சொந்தம் தந்து, தொட்டில் கட்டி தாலாட்டி. முதல் முதல் முத்தமிட்டு முச்சுக்காற்றைப் பங்குபோட்டு உதிரத்தை பங்குபோட்டு உயிரையும் பங்குபோட்டு, பொத்தி பொத்தி என்னை வளர்த்தவள் தாய். தாய்மையின் அன்புக்கு உலகில் ஈடு இணையே இல்லை. குழந்தை அழுதாள் அழுது, சிரித்தால் சிரித்து, ஆபத்தில், அவள் ஆவி சோர்ந்து, தன்னையே கொடுக்கும் தகைமை பெற்றவள் தாய். இறை தன்மைக்கு உயர்ந்து, உலகாளும் பேறு பெற்றவள் தாய். முதல் தன் உதிரத்தைப் பாலாக்கி உயிர் கொடுக்கும் உன்னதமானவள். உலகத்தில் தோன்றும் உயிர்களெல்லாம் பெண்ணாகிய சக்தியினிடத்தில் தோன்றுகின்றன. அகிலத்தைப் படைக்கும் இறைவனே ஒரு தாயின் வயிற்றுக்குள் கருவாக அடங்குகிறான். கன்னியின் வயிற்றில் அவதரித்த இயேசு பெருமானை, திரு.விக அவர்கள் போற்றுகிறார்.

“அலகிலொளி ஐயாவே அகிலமெல்லாம் உன் கருவில்

உலகிடைநீ ஒரு கன்னி உயர்கருவில் உதித்ததென்ன?” (Kalyanasundaranar, 1956)

என்றும்,

“எவ்வுயிர்க்குந் தாயான இறையவனே இவ்வுலகில்

செவ்வியலி ஒரு தாயின் செழுங்கையில் வளர்ந்தென்னை
எவ்வுயிருந் தாயன்பை எய்திவிடின் இறையுண்மை
மெய்ம்மழவில் பொலியுமென்று விளம்புதற்கு வளர்ந்ததுவே”
என்றும் போற்றிப்பாடுகிறார் திரு.வி.க (Kalyanasundaranar, 1956).

எவ்வுயிரும் தாயன்பை எய்தினால் இறையுள்ளம் வாய்க்கும், என்று உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்தவே இறைவன் தாயின் கருவில் அவதரித்தான் என்பதைக் கவிஞர் தம் ‘மீண்டும் கருவறையில்’ என்ற கவிதைகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“கருவறை ஆரம்பம் கல்லறை ஆனந்தம்
துன்பமும் துக்கமும் இல்லா இடமொன்று
தாயின் கருவறையே”

தாயின் உணர்வின், உயிர்த் துடிப்பில் கலந்து, உலக கவலைகளை மறந்து ஆனந்தமாய் வாழ்வோம். இருளிலே இன்ப உலகம், அதுவே தாயின் கருவறை என அறிவுறுத்துகிறார் கவிஞர் தியாரு (Kavignar Thiyaru, 1992).

“துன்பம் இலாதொரு
தங்கத் திருக்கோயில்
தாயின் கருவறையே”

உலகையே மறந்து, நமது எண்ணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது, கிரகிக்க முடியாத சிறந்த இடம் தாயின் கருவறை மட்டும் தான். வாழ்வில் திரும்பக் கிடைக்காத அரிய ஓர் பொக்கிஷம் தாயின் கருவறை என்பார் கவிஞர் (Kavignar Thiyaru, 1992).

“தாயின் கருவறையில் மீண்டும் இடம் கிடைத்தால்
தங்கி மகிழ்ந்திடுவேன்”

என்றும் தியாரு தம் கவிதைகளில் குறிப்பிடுகிறார். மண்ணுலகக் கல்லறையில் வாழ விரும்பாது மனதிற்கு நிம்மதி தரும் தாயின் கருவறையில் காலம் முழுவதும் வாழ ஆசைப்படுகிறார். கருவறையில் சுமப்பவளுக்கு மழலை என்றும் வரமே.

எவ்வுயிர்க்கும் தாயான இறைவன், ஒரு தாயின் செழுங்கையின் அரவணைப்பில் மகிழ்கிறான். பெண்களின் இழுக்கொழித்து அவரை உயர்த்தவே இறைவன் தாயின் கருவில் அவதரித்தார், என்பதை ‘மீண்டும் கருவறையில்’ என்ற கவிதைகளில் குறிப்பிடுகிறார்.

கற்பு நெறி தவறாதவள்

கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மட்டும் இருக்க வேண்டிய பண்பு என்று பழமையான காலந்தொட்டு பேசப்பட்டு வருகிறது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதே தமிழ் சமூக நீதி. இல்லறத்தில் நின்று இல்வாழ்க்கையின் கடமைகளையாற்றும் உரிமை கணவனுடன் சேர்ந்து வாழும் பெண்களுக்கு உண்டு. கற்பு என்பது உடலளவில் மட்டுமல்ல, உள்ளத்தோடும், உணர்வோடும் தொடர்புடையது.

“கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாமை”

கற்பு உடல் சம்மந்தப்பட்டது அல்ல, என்றார் அவ்வையார் (Venkadasamy, 2007). கணவன் சொன்ன சொல்லில் இருந்து மாறுபட்டு நடவாமை என்பதையே கற்பு என்று விளக்கம் தந்துள்ளார். கற்புடைய பெண் அவள் கணவனுக்கு அமிர்தம் போன்றவள் என்று சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பிடுகிறது. கற்புடைய இல்லாளை கவிஞர் தியாரு, இல்லத்தை நிறைவாக்குபவள், இல்லாத குறைநீக்கி இன்பத்தை அள்ளித் தரும் வள்ளல் போன்றவள். உள்ளத்தை உள்ளத்தால் அணைத்து அருகிருந்து காதல் புரிபவள்.

இல்லத்தின் இலக்கணமே, என் வாழ்வில் வலக்கரமாய் இருந்து என்றும் என்னை ஆளுகை செய்பவள். வாழ்வில் நிம்மதி தந்தவள். கள்ளமில்லா உண்மை அன்பைப் பாசத்தோடு பரிமாறும் அன்புத் துணைவி.

“இல்லறத்தை நிறைவாக்கி இல்லாத குறைநீக்கி

இன்பத்தை அள்ளித் தருவாள்

இல்லாளின் இலக்கணமாய் என் வாழ்வின் வலக்கரமாய்

இருந்தென்றும் ஆட்சிபுரிவாள்.”

“பொய்யில்லா மெய்யன்பில் புரண்டோடும் பாசத்தில்

அன்புத் துணைவி.”

கற்புடைய மனைவி கணவனுக்குக் கண் போன்றவள் (Kavignar Thiyaru, 1992). அவள் சொல்லுக்கு இயற்கையே கட்டுப்படும், என்பதை வள்ளுவர்

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்

திண்மை யுண்டாகப் பெறின்”

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

பெண் சிறைப்பட்டதும், சிம்மாசனம் அமர்வதும், இந்திய வரலாற்றில் மாறி மாறி நிகழ்கின்றன (Kundrakkudi Ponnambala Adigalar, 2016). இந்தியக் குடியரசை நிறுவிய லூயிஸ் ப்ளாங்க், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கவும், அரசவை ஆலோசனைக் குழுக்களில் இடமளிக்கவும் ஒப்புதல் அளித்தார். பெண்களின் போராட்டங்களுக்கு வெற்றி கிடைத்த நாளே மார்ச் 8 மகளிர் தினமாக இன்று கொண்டாடப்படுகிறது. பெண் கல்வி, பெண் பாதுகாப்பு, அரசியலில் பெண்கள் என்பதாக, நாட்டு முன்னேற்றத்தில் மகளிரின் பங்கு அதிகரித்து வருகிறது.

பெண்மையை வர்ணிக்கும் கவிஞர்

அழகின் வடிவம் பெண். அமுதம் போன்றவள். இரக்கத்தின் ஊற்று. இன்பத்தின் பிறப்பிடம். மழை சுகம் தருவது போல் பார்வையாலே பாதிப்பை உண்டாக்கி, சுகம் தரும் அழகுப்பதுமை. அவள் விரல் போடும் கோலங்கள் வீணையாகிப்போகும். விழியை மலராக, முகத்தை நிலவாக, பேசும் மொழி இசையாக, நடக்கும் நடை நதியாக, இடைமேல் பகுதி கனியாக, இடை கொடியாக, மதுபோல் சுவை தரும் இதழ், விழியால் இசைபாடி, கனவில் கையோடு கைகோர்த்து, சுகம் தந்து உறங்கச்செய்தாய். மனதில் மலர்ந்து மயக்கம் தந்தாய். இன்பப் பேருலகில் இணையிலாக் களிப்போடு இடைபடுவோம். ஈருயிரில் ஒருயிராகி உலகை மறந்து காதல் வேதம் ஒதுவோம். வண்ணத்துப்பூச்சியின் அழகைக் காட்டும் விழிகள் இரண்டு, மதுரசத்தின் போதை சுகம் தரும் அழகு கண்ணம், துள்ளிவரும் மயில், நிலவு போன்ற புன்னகை, மயக்கத்தை தந்து கிறங்கவைக்கும் காதல் அழகு, மணமுடித்து அழைத்து வந்த கார்சூழல் கூந்தல் அழகு, கருங்கூந்தலுக்குள் மனதை கட்டிவைத்தாள் பொன் வண்ண அழகி, கைகளால் பின்னிலிட்டு சாய்ந்தாடச் செய்யும் இனிமை ததும்பும் அருவி போன்றவள், உண்மை அன்பைப் பாசத்தோடு பரிமாறும் அன்புத் தலைவி. வள்ளுவர் வாசகி போன்ற இல்லத்து தலைவி அவள், இராமனுக்கு சீதை போல், இவள் போன்ற அழகுப் பதுமையால் வாழ்கை வசந்தமாகும்.

‘உள்ளத்தை உள்ளத்தால் தொட்டணைத்து முத்தமிட்டு

உடனிருந்து காதல் பொழிவாள்’

என்று பெண்களை வர்ணிக்கிறார் (Kavignar Thiyaru, 1992).

முடிவுரை

பெண்களை கவிஞர்கள் உயர்வாக, சிறப்புடையவராக போற்றுகின்றார்கள். இல்லாளை மேன்மைப்படுத்தி இருக்கின்றனர். புதுமைப் பெண்ணாக புவியை வலம் வருகிறாள்.. இறைசாயலைப் பெற்று, ஆணின் ஆசைக்கு அடித்தளமாக பெண் விளங்குகிறாள். மண்ணுலக் கல்லறையைக் காட்டிலும் தாயின் கருவறையே சிறந்தது என்பார். பெண்ணைக் கவிஞர் வியந்து போற்றும் தன்மை நினைவுகூரத்தக்கது. மங்கையை மண்ணுலகிற்கு அளித்த இறை படைப்பை வியந்துப் போற்றுகிறார். காதலைக் கனிரசத்தோடு கவித்துவமாக்குவதில் சிறந்தவர். மேன்மையானக் காதலை மெருகேற்றி மேலோரும் வியக்கும்வண்ணம் அன்பின் தன்மையை கவிதைகளில் படைத்தவர். பார்வையால் பாரையே வியாபிக்கும் தன்மை பெண்ணின் விழிகளில் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். விழி விசித்திரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியது என்பதற்கு இவரது கவிதைகளே ஆதாரம்.

References

- Bharathithasan, (2006) Sanjeevi Parvathathin Saral, New Century Book Centre Private limited, Chennai, India.
- Bharathiyar, (2013) Bharathiyar Kavithaigal, Uma Pathipagam, Chennai, india.
- Kalyanasundaranar, V., (1956) Kirusthuvir Arul vettal, Oli Pathipagam, Chennai, India.
- Kavignar Thiyaru, (1992) Theivangal Thungattum, New Century Book House Private Limited, Chennai, India.
- Kavignar Thiyaru, (2012) Oru Koodai Oru Kodi Pookal, New Century Book House Private Limited, Chennai, India.
- Kavignar Thiyaru, (2015) Thiyaru Kavithaigal, Part – I, Jeya Publications, Jeya Nilayam, Chennai, India.
- Kundrakkudi Ponnambala Adigalar, (2016) Thirukkural Vurai, Vulaga Thirukkural Peravai, Kundrakkudi, India.
- Salai Ianthiraiyan, (1976) Puthiya Tamil Kavithai, Universal Publishers, Chennai, India.
- Saminatha Iyer, Sa., Ve., (1937) Kurunthogai, Kesari Printers, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License